

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate lesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 4. Mira ad ejus tumulum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

turba quilibet, accessit ad homologetium, confessionem instituit, sacram mentem adiit: ex eoque die infesto hospite planè liberatus, quietè pacatèque deinceps exegit ætatem.

§. I V. *Mira ad ejus tumulum.*

Nihil hîc præfari attinet: res tantùm exponendæ sunt, quæ si naturæ efficacitatem superant, cui tandem rectius æquiusve adscribi queant, quàm naturæ Auctori, per se efficienti quod naturalis causa nulla eum ad modum effecisset?

Vitalis Tochæus à S. Bonito cùm febris diuturnior vires juxta, & succum omnem exhaustisset, medicinæque genus nullum esset, quod non adhibuisset incassum; ad sepulcrum denique Francisci perrexit ex voto. Ergo equum conscendit, vel potius in equum impositus est, in quo cùm se sustinere præ virium imbecillitate minùs posset, adhibiti sunt famuli due, quorum alter hinc, illinc alter adminicularetur. Ad ædem sacram ubi pervenerat, nihil illi potius fuit, quàm ut toto corpore pronus se abjiceret ad tumulum viri Dei ingenti
con-

concepta fiducia, fore ut revaleretur. Nec spes fuit irrita: vix momenta aliquot sic jacuerat, cum exclamans, *En, inquit, me confanavit P. Franciscus Regis.* Et res sic prorsus habuit: domum se recepit & alacer, & pedes: neque enim in reditu equo uti voluit, quò acceptum beneficium esset illustrius, suisque ipsorum oculis cernerent obvii quilibet, quàm nihil deesset ad sanitatem.

Rusticanam mulierem ex Lalouescensis pagi vicinia gravissimi dolores torquebant ex ulceribus, quibus crus alterum à suprema parte ad imam scatebat. Ubi nihil profuisse remedia alia videt, secum ipsa constituit adire ad viri Dei tumulum, glebæque ex eo collecta ulcera confricare. Vix fecerat, cum dolor remisit: &, quod planè mirere, ulcera intra per breve temporis intervallum coaluerunt, levi dumtaxat ad singula, cicatricis vestigio remanente, tanquam ad accepti beneficii memoriam.

Henricus Morus, vir inter suos primarius, sic ex oculis biennium totum laboraverat, ut planè cæcutiret. Is cum aliquando
aliunde

aliunde rediens, per Lalouesci pagum
transiret, ædemque sacram esset ingressus,
nec confiteri, ut optabat, sineret aliorum
conferta multitudo, ibidem in Templo
exiguū illum videndi usum qui supererat,
prorsus amisit. Domum reversus, dum
mœrens conturbatusque revolvit animo,
quo loco alii præsidium singulare adver-
sus morborum genus quodlibet nancisce-
rentur, se gravius habere cepisse, non ta-
men confidere destitit. Ergo aliquot post
diebus expurgiscens sub auroram in ea co-
gitatione, fore ut P. Franciscus adesset, si-
quidem ad ejus sepulcrum pergeret de-
nuò, illico discussa tantillum caligine, lu-
cem obscurè cœpit videre, ut prius: mox in
spem erectus aciei prorsus recuperandæ,
equum conscendit, eodemque tendit re-
ctà: ibi cum secundum confessionem, sa-
cræ Eucharistiæ sumpsisset, oculorum
usum recepit illicò tam planè, ut oblatos
libros legens, non modò characteres mi-
nores, sed etiam exiles quantumlibet, aptè
enucleatèque dispiceret, & scilicet longè
perspicacius, quàm unquam aliàs. Hæc ut
scripsi, ita cognovi ex illo ipso, coràm ex-
ponente

ponente rei seriem, nec sine lacrimis, ex pio accepti beneficii sensu obortis.

Francisco Costæo, ex Paliarensi Paroecia, tam malè cruris alterum humor noxius affecerat, ut auctor esset Chirurgus, ne quid impendiorum ultrà in homines suæ artis faceret: neque enim existimare se, sanati deinceps ulcus ullo modo posse. Cum interea ingravesceret dolor, quo noctes diesque deploratus cruciabatur; humanis præsiidiis valere jussis, ad divina confugere statuit, votoque nuncupato, perrexit ad P. Francisci tumulum: ibidem convaluit penè momento, uti ipse exultans coràm Lalouetensì Parocho, testibusque uno & altero professus est.

Catharina Borretta, ex Tensâ, oppido Aniciensis Diœcesis, cum quinquennium ipsum gravissimo item cruris dolore vexata, cum pertinaci ulcere luctaretur; desperantibus Medicis, negantibusque effici quidquam salutare sua quidem arte posse, post dies novem, ad Parris tumulum piè religioseque exactos, dolore caruit.

Quinque & viginti annos ipsos gradiendi & usu & facultate destituta fuerat
Maria

Maria Morifonia, ex contractione nervorum. Hæc cum ad commune tractûs totius perfugium adiisset, hoc est, ad pagum Lalouescensem, opem famuli Dei imploratura ex voto, continuo, Parocho ipso, laicisque compluribus spectantibus, firmo vestigio stetit.

Petrus Royerius Sacerdos aliquando rure agens, brachii sinistri tremore tanto derepentè correptus est, ut nulla ratione sisti potuerit. Et tam inaudita fuit agitatio, ut cum subsequenti nocte cōsulto in illud brachium recubisset, excussus è lecto nulla alia vi nisi tremoris, expergefecerit. Jam famulos: nūc accurrerunt, herum reperiunt semianimem. In illa destitutione deprehensus, cum remedium naturale nullum neque præsto esset, neque, si afforet, satis efficax fore videretur, votum nuncupat visendi Francisci tumulum, inque Æde sacra Lalouescensi sumendi sacram Eucharistiam, eo sacrificante Sacerdote, quem adhibuisset: ubi utrumque perfecerat, conquievit tremor, sic, ut libero deinceps usu brachii, ne levissima quidem mali tentatio unquam redierit.

Anto-

Antoniam Varassoniam, cum crus fregisset, jam à Chirurgis curatam nec incommodè, casus excepit gravior. Nam cum paulò post in publico fortuitò cecidisset, per jacentis corpus actum plaustrum, illud idem crus fregit denuò tam graviter, ut sine furcillis ingredi deinceps nequirit. Vover igitur ituram se ad P. Francisci tumulum: ibi sanata, nullo deinceps adminiculo eguit.

Catharina Martella cum penè oculorum usum amisisset, tanquam ad asylum ad eundem Francisci tumulum perrexit. Eo loco spei plena collectum pulverem ambabus manibus jactat in oculos, & quod mirere, nullo incommodo, nullo sensu doloris; ecce tibi cedere pedetentim vis noxi humoris, donec aliquanto post redintegrata penitus acies est oculorum.

Filiolam trimam paralyticam habebat Jacobus Conilius, vir honestus inter suos. Cum remedia alia tentata frustrà essent, parvulam ad Francisci sepulcrum deferri curat anxius parens: ibi postquam unà cum filiola dies novem exegerat pia mater, gradiendi usum aliquem accepit jam
tum

fre-
c in-
Nam
ceci-
lau-
tām
ceps
d P.
lein-
culo-
lum
exit.
rem
, &
ullo
ntim
post
m.
ebat
suos.
tent,
ferri
unā
ma-
t jam
tum

cum parvula: deinceps expedito gressu fuit.

§. V. *Mira ad ejus homologeterium, & per
tumuli cespitem.*

AD prius quod attinet, ut vivus ad sa-
crum illud tribunal infinitam anima-
rum multitudinem à morte peccati ad
gratiæ vitam traduxerat; ita postquam è
terris excessit, hoc honoris genere à Do-
mino auctus est fidelis famulus, fortè sin-
gulari, ut à morbis quibuscunque recreen-
tur qui ad illud cum fide cōfugiunt. Puella
quidē quadrima, Aniciensis, Ant. Brunelli
filia, ex totius corporis debilitate cū mi-
serabilem in modum langueret; putabant
qui ei studebant, nihil se facere posse in
ejus gratiam conducibilius, quàm si à Deo
precarentur, eam ut tot, tamque gravibus
incommodis per celerem mortem eripe-
ret, quò ne grandior, infortunium suum
vel persentisceret acrius, vel ferret impo-
tentius. At non parentum mens eadem
fuit: amore filiolæ incitante, piè instituunt
novendiales preces ad Francisci ho-
mologeterium. Et jam iis initium fece-
rant, cū nescio quo negotio avocante,
intermisere: at non impunè: nam obser-
vavere